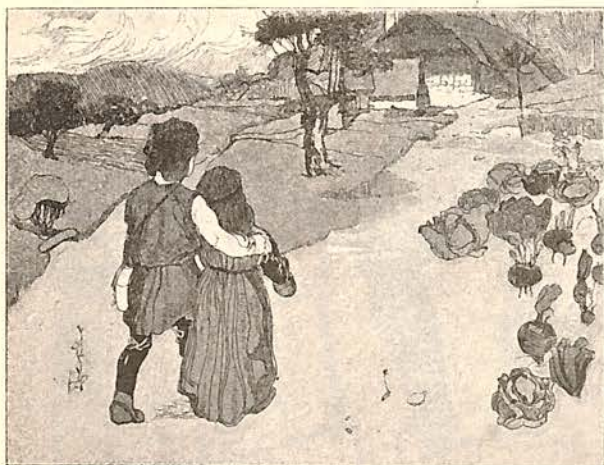

Златниятъ сърнецъ.

(Приказка — за дѣца — отъ Бехщайнъ).

И мало едно врѣме двѣ сирачета, братче и сестра. Братчето се казвало Ганчо, а сестрата — Маргаритка. Родителитѣ на тия сирачета били отдавна умрѣли и отъ тѣхъ нищо не имъ останало, та трѣбвало, горкитѣ, да ходятъ да просятъ и съ просия да се прѣхранватъ. Пъкъ били още твърдѣ малки и слаби за работа: Ганчо билъ едва на 12 години, а Маргаритка още по-малка. Вечерно врѣме, обикновено, тѣ похлопвали на първата кжца, която имъ се попадне, и изпросвали да ги прибератъ да ношуватъ. Милостиви хора не имъ отказвали, приглежа-

дали ги, прибирали ги, гощавали ги и ги оставяли да прѣношуватъ.

Една вечеръ двѣтѣ сирачета се одлачили отъ града и замръкнали прѣдъ една кжца, която била отстранена отъ другитѣ кжщи. Похлопали на прозореца и веднага се появила една стара бабичка, която питали дали ще могатъ да прѣношуватъ у нея. Бабата имъ рекла: „Защо не, дѣчица, елате вжгрѣ!“ Ала щомъ

сирачетата прѣкрачили прага, бабата прибавила: „На драго сърдце искамъ да ви оставя да ношувате тукъ, но ако мжжъ ми ви зърне, ще ви погуби веднага: той много обича човѣшко месо — печено!“ Дѣцата се изплашили страшно отъ тия думи, ала нѣмало какво да сторятъ — отвънъ било тъмно като рогъ. Бабата ги скрила въ една каца и тѣ кротували тамъ и не мърдали, за да не ги забѣлѣжи нѣкой. Дълго врѣме тѣ не могли да заспятъ отъ страхъ, особно когато слѣдъ единъ часъ се зачули тежки мжжки стѣпки, навѣрно на човѣкоядеца. И наистина, тия стѣпки били негови. Той почналъ съ звѣрски гласъ да се кара съ жена си, че не му приготвила печено човѣшко месо. Сутринята той пакъ излѣзълъ отъ кжщи и тежкитѣ му страшни стѣпки разбудили дѣцата, които едва призори били малко задрѣмали.

Бабата имъ приготвила закуска, и щомъ закусили, тя имъ рекла: „Вие, дѣца, трѣбва нѣщо да работите! Ето ви по една метла, идете горѣ и ми пометете стаитѣ! Тѣ сж дванайсетъ, но вие ще пометете само одинайсетѣ, а дванайсетата, за Бога, недѣйте да я отваряте. До като вие свършите това, азъ ще поизлѣза малко — имамъ нѣщо работа. Бждете примѣрни, гледайте да си свършите работа, до като се върна!“ Дѣцата бързо измели стаитѣ и свършили каквото имъ било казано отъ бабата. Но Маргаритка била много любопитна да узнае какво има въ дванайсетата стая, която не бивало да метатъ. Тя надзърнала прѣзъ дупката на